EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Any II - Núm. 68 | Barcelona, 4 octubre de 1932 | Preu: 20 cèntims

Tot arriba en aquest món. Fins en Lerroux!

En Lerroux a Barcelona

L'arribada tingué la silenciosa solemnitat tan cara al "caudillo"

Cóm havia estat silenciat amb anticipació des de les columnes de *El Progreso*, divendres a la nit arribà directament de Pau, on havia anat a estudiar la reorganització dels Sometents i la seva adaptació als «Jóvenes Bárbaros», el senyor Lerroux. Una mica fatigat d'estar a Pau, i sempre Pau, va fer que vingués d'una tirada, en automòbil, amb la seva senyora i amb la seva neboda, política naturalment, com no podia menys d'ésser tractant-se d'una personalitat igualment política.

La sorpresa fou extraordinària entre els setze nombrosíssims correligionaris que l'esperaven al hall de l'Hotel Ritz, que es pensaven que no arribaria fins l'endemà i es trobaren que arribava aquella nit.

Els nombrosíssims setze correligionaris, don Joan Pich i Pon, naturalment, don Joan Pérez de Rozas, naturalment; don Josep Mateu, naturalment; don Fèlix Roure Carricarte, naturalment; don Angel Marsà, naturalment; don Calderón Fonte, naturalment; don Joan Pich Salarich, naturalment; don Eduard Batalla, naturalment; el doctor Esquerdo, naturalment; el senyor Montaner, don Antonio, naturalment; el senyor Serraclara, naturalment; el senyor Polo, naturalment; el senyor Vitaller, naturalment; el senyor Ciudad, naturalment el senyor Capdevila, naturalment, i el senyor Carballo, naturalment, aplaudiren a quatre mans. Els nombrosíssims aplaudiments de la multitud de les trenta dues persones que ovacionaven el cap del Partido emocionen fondament el senyor Lerroux i els senyors don Rupert Roldós, naturalment; don Lluís Matutano, naturalment, i don Alfred Sedó, naturalment, que havien anat casualment a esperar-lo a Mataró i tingueren una sorpresa immensa i agradabilíssima de veure que efectivament arribava el caudillo sense excepció.

En veure don Alejandro, don Joan se li tirà materialment als braços:

—¡*Hombre, digo, caudillo, que sorpresa!* — i s'escurà la gola—. *Ejem! ejem!*

—*No* — va dir aleshores el senyor Lerroux—; la palabra es *plata; pero el silencio es oro; vuestros minutos son tan preciosos como los nuestros. No ha llegado todavía la hora de hablar; cuando llegue ya hablaremos. Ahora vengan ustedes que hablaremos sin hablar.*

I entraren al Ritz.

Encara no havien entrat que arribaren fent els cent metres en Màrius Aguilar, director de *La Noche* i l'Eduard Carballo, director de *El Progreso* i s'agenollaren davant del caudillo per rebre la benedicció laica i les primeres declaracions.

Don Alejandro s'encarà amb en Carballo i li digué:

—*Le darán una nota oficiosa para el periódico.*

Girant-se després a en Màrius, li agafà una guia del bigoti com si fos de ferrocarrils, se la cargolà a la mà, l'estirà, i li digué:

—*Sigame pollo.*

I en Màrius el seguí com un cadell ensenyat, tot cofoi.

Quan el tingué tancat amb ell li digué:

Mario, aquí estoy y aquí me quedo. Volverán, gracias al Estatuto aquellos tiempos heroicos, aquellos tiempos de lucha y de conquista que vivimos los que ahora tenemos un pasar. Es preciso que nuestras huestes, que nuestros comilitones sigan el camino de asalto que seguimos nosotros. No es posible que subsistan en un partido como el nuestro las desigualdades sociales que dividen a los hombres de buena voluntad. Ya yo indiqué hace meses a Juan — a don Juan quiero decir — que era preciso obrar como si el Estatuto estuviese aprobado y Cataluña, mi querida Cataluña, fuere autónoma y le nombré a él Presidente del Consejo y recomendé a los demás que tirasen por la calle de enmedio. Ya Giralt tiene mis instrucciones y esto basta y sobra. Ya tenemos al censo en nuestras manos con nuestra brigada de demógrafos y vamos a hacer unas elecciones sinceras. Para que no se diga que pagamos los votos recibidos, nuestros electores vivos han entrado ya en el Ayuntamiento.

—*Es que...* — interrompé en Màrius.

—*Calla, que ahora te toca a ti. En cuanto a los muertos habrá pensiones y mausoleos, calles y monumentos; para los vivos, yo lo dije, emolumentos.*

—*Es que...*

—*Es que, es que, ¿es que no ves que cuando hablo por algo hablo? ¡Y ahora voy a hablar! ¡Vaya si voy a hablar!*

—*Pues con la venia de Su Majestad. Vàchier organiza la supresión de los ruidos públicos y Macià ha puesto el veto a la entrada de los cuatrocientos en el Ayuntamiento.*

—¡*Maldición? ¿Porque no me lo decias antes?*

—*Es que...*

—*Pues me quedo hasta que entren todos. Veremos quien puede a quien. Y voy a entrar yo y vas entrar tu y va entrar todo el partido como un sólo hombre. No faltaba más, con lo que yo quiero á Barcelona; qué a Barcelona, a Cataluña entera!*

L'endemà *La Noche* publicava unes declaracions en que, més mal dit, deia això mateix. En quant a *El Progreso*, en Carballo estava jugant al tuti quan va rebre la nota oficiosa del caudillo i va escriure un article de fons en el qual deia textualment:

«El señor Lerroux ha venido a esta ciudad, que sabe de las aportaciones que hizo a la democracia quien por la democracia lo arrastró todo...»

El subconscient el va fer ésser sincer per una vegada.

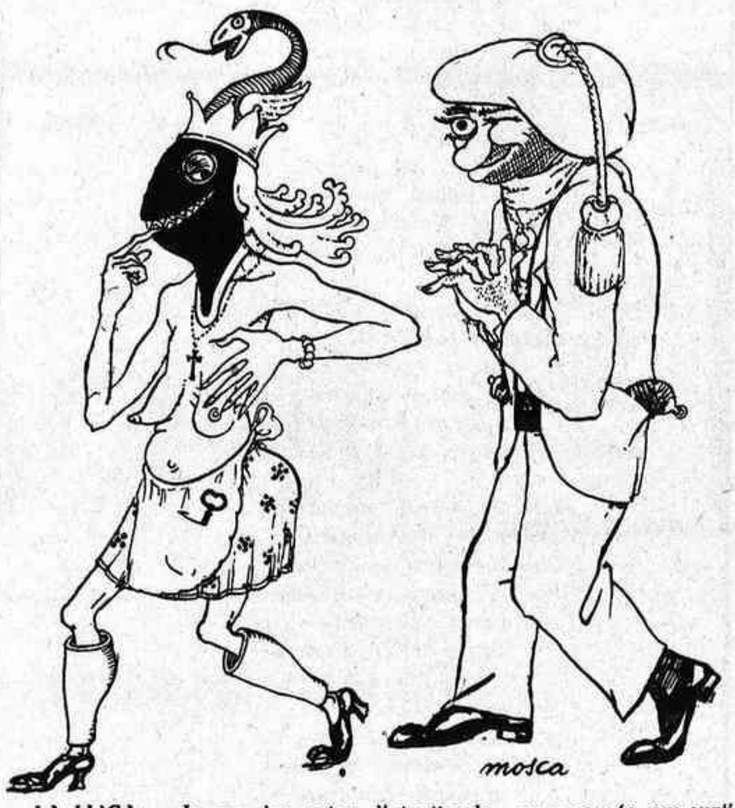

LA LLIGA. — Ja en dec estar d'atrotinada, que només em surti aquest pretendent!

Els Manelics de Núria

Els pastors que anaren a rebre la comitiva de parlamentaris espanyols que dilluns de l'altra setmana visità Núria, és a dir, aquells esplèndids pastors que tothom ha pogut veure retratats en les revistes gràfiques —i que tant profunda impressió produïren al ministre de Marina i als seus acompanyants — els tant esmentats pastors, doncs, són ja de retorn a la seva residència habitual de Barcelona, d'on la comissió d'obsequis de la Generalitat els havia tret per un parell de dies.

Com tothom que hagi vist les fotografies i llegit les ressenyes de l'excursió política a Núria haurà comprès, els suposats pastors no són altres que els coneguts actors, glòries legítimes del Teatre Català, senyors Enric Borràs, Jaume Borràs, Pius Daví, Avelí Galceran, Antoni Gimbernat, Josep Santpere i Alexandre Nolla.

Els aplaudits artistes han rebut sentides felicitacions que els han adreçat els senyors Francesc Macià, en nom de la Generalitat, Jaume Aiguader, en nom de l'Ajuntament, i Joan Casanoves, en nom també de l'Ajuntament, per la manera discreta a l'ensems que magistral com interpretaren llurs difícils papers de pastor en la memorable representació de Núria.

L'esquela del Sr. Lerroux

Amb el títol de «Mañana llegará a Barcelona el señor Lerroux», *El Progreso* de divendres publicava un editorial encomiàstic com una necrologia. En un dels paràgrafs deia:

«Por expreso deseo del señor Lerroux, sus correligionarios y el pueblo liberal de Barcelona no le pueden rendir un grandioso recibimiento, que sería el sincero y expontáneo homenaje popular al político insigne y al patriota abnegado.»

O sigui, dit en el llenguatge corrent de les esqueles mortuòries, que «Por expresa voluntad del finado, no se avisa la hora del entierro.»

Davant les eleccions

Tots els partits d'esquerra, excepte l'Esquerra, proposen una unió d'esquerres

La proximitat de la convocatòria dels comicis—ens sembla recordar que per variar, de les eleccions en diuen també els comicis—fa que els diversos partits polítics que intervenen en la política del país vagin adoptant posicions per tal de situar-se davant la lluita que s'apropa. Nosaltres, que no militem perquè per tradició son antimilitaristes, estem en disposició, més que ningú, de presentar als nostres lectors el panorama polític.

Heu-vos-el ací:

* * *

Hem rebut de la Unió Socialista de Catalunya la nota següent:

«La Unió Socialista de Catalunya, fidel com sempre als seus principis d'unió de tots els socialistes de Catalunya, propugna en aquestes eleccions, com ha propugnat sempre, per la unió de totes les esquerres contra l'enemic secular i comú, i més concretament la unió amb l'Esquerra Republicana de Catalunya, com a partit més afí als ideals que la Unió defensa, d'unió de socialisme i de Catalunya.»

* * *

El partit Catalanista Republicà, fidel a l'esperit de les seves declaracions de 3 d'octubre de 1930, o cosa així, de 6 de març de 1931 o cosa així, i de 12 de setembre de 1932 o cosa així, en les quals, com sempre, propugnava pels principis catalanistes i republicans, creu que ha arribat l'hora d'arribar a la unió de totes les esquerres i especialment a la del Partit Catalanista Republicà i l'Esquerra Republicana de Catalunya, com a partit més afí pels seus ideals de republicanisme i catalanisme, al costat dels de catalanisme i republicanisme del Partit Catalanista Republicà, única manera d'abatre d'un sol cop l'enemic secular i comú.»

* * *

L'Extrema Esquerra Federal ens diu en atenta gasetilla suplicada:

«La Extrema Izquierda Federal, que secularmente ha luchado por la República Federal de Extrema Izquierda, ve en el Estatuto de Cataluña un paso hacia la federación de los pueblos ibéricos. Ello no ha de ser óbice, no obstante, para abandonar la lucha, tanto más cuanto las derechas están ojo avizor oteando el porvenir. Una unión de izquierdas y sólo una unión de izquierdas, podría poner a raya a los enemigos de las izquierdas. Por esto es que la Esquerra Republicana de Cataluña tendrá una fiel aliada en la Extrema Izquierda Federal en un reparto equitativo para la candidatura de las próximas elecciones. Es la hora de las izquierdas, y más que la hora de las izquierdas, es la hora de las extremas izquierdas, y por tanto, de la Extrema Izquierda Federal.»

* * *

La Unió Democràtica de Catalunya ens diu:

«Encara que nosaltres no som un partit netament d'esquerra, creiem amb tota sinceritat que és l'hora de les esquerres, i amb les esquerres collaboràrem per portar a port l'obra de l'Estatut. ¿I amb quina esquerra podríem collaborar millor que amb l'Esquerra Republicana de Catalunya? ¿Quina esquerra és, com nosaltres, republicana, i com nosaltres de Catalunya? Cal anar, doncs, a una aliança amb l'Esquerra Republicana de Catalunya en les pròximes eleccions.»

* * *

El Partit Català d'Acció Republicana diu:

«L'aprovació de l'Estatut, aconseguida pel nostre líder don Manuel Azaña, al qual la multitud de tots els habitants de Catalunya va rebre entusiàsticament, fa que el Partit Català d'Acció Republicana sigui el que tingui un esdevenidor més segur en les eleccions properes. És per això que, com a premi per la defensa que l'Esquerra Republicana de Catalunya va fer de l'Estatut al Parlament, el Partit Català d'Acció Republicana li ofereix la seva aliança electoral sincerament i desinteressada o quasi desinteressada.»

* * *

Diu el Partit Radical Socialista:

«Els radicalismes del Partit Radical Socialista no tindrien cap significació si, a l'ensems que radicals, no fossin socialistes. És per això que són d'esquerra i que en la nova estructuració de la Catalunya autònoma les eleccions s'hagin de fer a base d'una unió d'esquerres, i per tant del Partit Radical Socialista i Esquerra Republicana de Catalunya.»

* * *

De la nota del Partido Socialista Español retallem:

«Cataluña, en su nueva modalidad autonómica, no por esto puede desinteresarse de la España unitaria. Por esto mismo es que la madre patria española no puede desentenderse de la Cataluña autónoma. Y ¿con qué partido el socialismo español puede aliarse para esta colaboración? En el horizonte político tan sólo uno hay que no despierte recelos, y es la Esquerra Republicana de Cataluña. Con ella han de aliarse los hombres de nuestro partido y en su candidatura incluir sus nombres.»

* * *

El Partit Radical diu:

«La labor honrada y ciudadana de los hombres de nuestro partido se ha visto interrumpida por una crisis en la Generalidad, y por el período electoral en el Ayuntamiento. No por esto, empero, nuestro partido, de límpida tradición laica y republicana, desertarà de los lugares de honor y de provecho, ay!, de peligro; no por esto nuestras huestes abandonaràn la ciudad a los negros capuces del catalanismo ultramontano. La labor desarrollada por nuestros concejales en el Ajuntamiento, donde ha colaborado con ella la Izquierda Republicana de Cataluña, se continuará con las próximas elecciones, en la Generalidad. Es la hora de las izquierdas. No se oirá ya más el grito nacionalista de Cataluña para los catalanes, ridículo remedo de la frase célebre y nefasta de Monroe. Cataluña para los radicales, ha de ser el grito de la liberación de los hombres, del negro dominio de las cogullas clericales.»

(Segueix a la pàg. 2, col. 1)

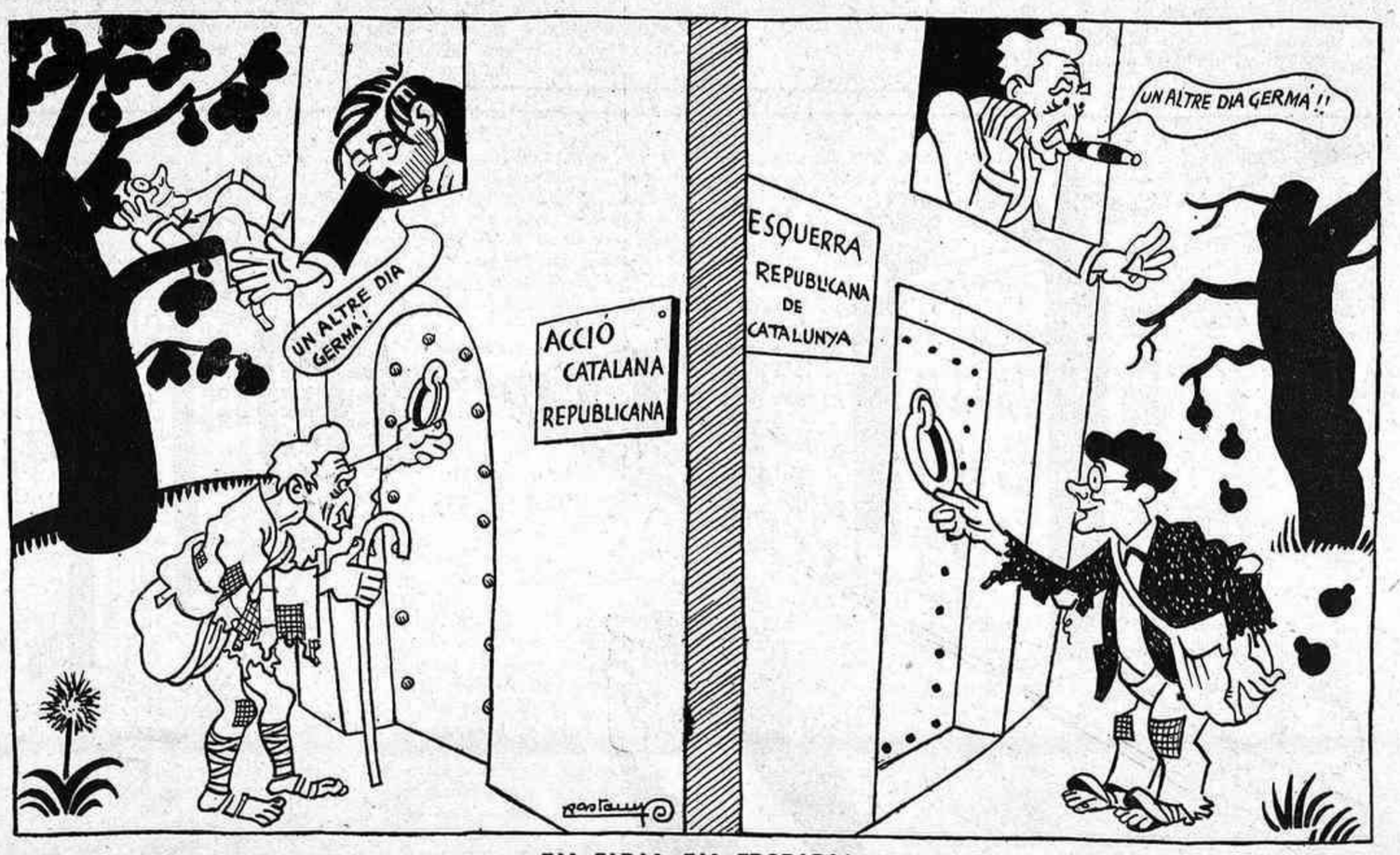

TAL FARAS, TAL TROBARAS

Primavara de 1931 — Tardor de 1932

(c) Ministerio de Cultura 2006

(Ve de la 1.ª pàg.)

* * *

El senyor Jové Sarroca ens envia una carta de la qual extreiem els següents pensaments:

«Jo, que en separar-me del socialisme espanyol no em podia separar del que ja era, no podia separar-me del jovésarroquisme, com no em podia separar del comitè revolucionari que féu la revolució i proclamà la República, i per això el senyor Macià donà el càrrec de conseller al company Vidal Rossell, que com que no era catalanista se'n va haver d'anar. Si jo, doncs, el vaig anar a rellevar, era que era catalanista i encara en sóc per ara, i no dic gràcies a Déu perquè sóc tejo i laic. Aleshores, si jo he defensat aquest lloc de l'Esquerra, és lògic que l'Esquerra em defensi aquest lloc a mi, que és el que demanen unànimement tots els asilats de la Casa de Caritat, que són tan jovésarroquistes com un servidor.»

* * *

L'Esquerra Republicana de Catalunya, per la seva part, ens ha enviat els acords de la Comarcal, entre els quals es diu:

«Que considerant que en la situació actual de la política catalana convé anar a un agrupament de totes les esquerres, Esquerra Republicana de Catalunya acorda anar ben unida a les eleccions per tal d'evitar intromissions i influències que podrien desnaturalitzar l'esperit que el partit ha de portar a la governació de Catalunya.»

* * *

Per la seva part, *Solidaridad Obrera* publica un manifest declarant en resum que Ascaso, Durruti i Bilbao no votaran en aquestes eleccions.

LA BORSA O LA VIDA

COTITZACIONS

Temporers vitalicis	125
Temporers temporals	300
Temporers a l'aguait	30.000
Caudillo*metro*	05
Re-Constituents	450
Aliances (electorals)	leri-leri
Articles de Bèrgam	la barba
BE NEGRE	milió que milió

La sobreproducció de temporers de totes menes ha originat una inflació nefasta per als que havien posat totes llurs esperances en aquest rejovenit negoci.

Els afortunats posseïdors de la primera sèrie són els únics que s'han salvat del crak, i si no hi ha contratemps sembla que aniran tallant el cupó per *secula seculorum*.

Caudillometres malament.

BE NEGRE, bé; gràcies.

I UN BE!...

En Vachier s'ha compromès a regular el trànsit dels nous empleats de l'Ajuntament.

* * *

En Lluís Capdevila es «treballa» un empleu municipal per al seu monocle.

* * *

El dibuixant Benigani ha donat a llum un «fresc» com una casa. Sembla que l'apadrinarà l'*Emilianu* Iglesias.

* * *

El senyor Ribé ha posat «mímica municipal» a uns rigodons del mestre Pahissa.

* * *

El fort prosista Joaquim Ruyra ha escrit el text d'una participació de casament.

S'assegura que el *tour de force* ha estat dignament celebrat per tots els «blanencs».

* * *

En Giralt i don *Lacandru* Lerroux es proposen formar un nou partit polític. Per descomptat el local social serà «El olimpo de Oro».

* * *

En Paco Madrid Zaragoza y Alicante ha enviat una atentíssima lletra a l'Ajuntament renunciant no res menys que a la mitja dotzena d'empleus municipals que tan generosament s'havia autoadjudicat.

* * *

Hom diu que «La Rambla» aviat sortirà amb paper japó.

* * *

«La Nau», en canvi, sempre tan modesta, es limitarà a sortir un dia sí i l'altre tampoc.

amb el cor a la mà

UN OFERIMENT DESINTERESSANT

A la recepció que l'Ajuntament va oferir al senyor Azaña sense cap dels dos alcaldes, hi assistí el senyor Aragai, aquesta vegada en qualitat de regidor i acompanyat de la seva senyora en qualitat de senyora.

Quan va veure el Director General de Seguretat, senyor Menéndez, com que sempre és bo d'estar bé amb les autoritats i de fer-hi estar bé els rabassaires, l'anà a saludar i, aprofitant l'avinentesa, com es diu, li presentà la senyora.

—*Tengo el gusto* — li digué —*de presentarle mi señora; y no le digo que es la suya porque usted la tiene más bonita.*

El senyor Menéndez, correcte, com sempre, s'empassà a correcuita un grapat de signes d'admiracions que li anaven a sortir de la boca i del nas.

* * *

— I doncs, ¿que no cantaràs aquesta temporada al Liceu?

— Ai, no, filla! Enguany el Sr. Rodés només vol gallinaires estrangeres.

* * *

LA CRISI DE LA GENERALITAT

La vinguda del senyor Azaña retardà la solució de la crisi de la Generalitat. No fos que el cap del Govern de la República es trobés amb uns consellers desentrenats per rebre'l. Per això la crisi s'havia de resoldre dimarts. Però, dimarts era evidentment un mal dia, perquè era el que marxaven els ministres i en dimarts no es pot fer res ben fet. Dimecres hi havia sessió d'Ajuntament, però no n'hi hagué i dijous és sempre mitja festa; els infants de les escoles surten o amb els papàs o amb els mestres. No era possible convocar els nous consellers, alguns, pares de família.

Divendres és dia nefast; dissabte hi ha setmana anglesa i diumenge és festa. Dilluns seria un bon dia, però no ho és tant com sembla; els sabaters ho saben per tradició. I dimarts és un mal dia, com ja hem dit. Es per això que la crisi estava resolta abans de plantejar-se, perquè ja se sabia com es resoldria quan es planplantejaria que un dia o altre s'havia de plantejar.

Balada dels tres-cents

(Música de «La presó de Lleida»)

A la ciutat de Xauxa
hi ha un gran Ajuntament,
cada partit quan plega—
ai mami baudina!—
vol fê el seu testament—
vegeu si és prudent!

Un dia de platxeri,
el Consistori atent,
als desitjos del pobble—
ai mami baudina!—
vol dar contentament—
vegeu si és prudent!

—Les eleccions s'acosten;
alcem el sometent!
la gent és agraïda—
ai mami baudina!—
i ens servirà amatent—
vegeu si és prudent!

Urbans, burots, conserges,
demògrafs i altra gent,
nomenem-los de pressa—
ai mami baudina!—
són l'únic salvament—
vegeu si és prudent!

—I ja feta l'endolla
de toda aquesta gent,
qui ens empeta la base?
ai mami baudina!—
si en tenim de talent!
vegeu si és prudent!

Prô hi ha algú que no guixa,
s'empipa i, amatent,
va a contar la facècia—
ai mami baudina!—
al senyor president—
vegeu si és prudent!

El president s'indigna
i fulmina brunzent
una ordre inapellable—
ai mami baudina!—
peremptòria i urgent—
vegeu si és prudent!

—No em plau pas gens ni gota
tot això que esteu fent,
si va endavant la broma—
ai mami baudina!—
jo faré un pensament—
vegeu si és prudent!

Els regidors s'espanten,
i amb tot el sentiment,
acorden de seguida—
ai mami baudina!—
fer-ne el cas pertinent—
vegeu si és prudent!

I fent l'orni, abandonen
llur projecte i, rabent,
tanquen la porta als nassos—
ai mami baudina!—
de tota aquella gent—
vegeu si és prudent!

L'EMBOLIC FRACASSAT

Sembla que si en Macià no hagués posat el vet al dictamen de l'Ajuntament que s'anava a presentar a la sessió passada per tal de fer entrar 300 empleats més, en Lluhí Vallescà estava disposat a anar a la sessió i tirar-ho tot enlaire.

També és deia que si el dictamen s'aprovava, el secretari de l'Ajuntament, senyor Josep Maria Pí i Sunyer, dimitiria el càrrec.

—¡A veure—deia un regidor radical en saber-ho—a veure si resultarà que encara s'acabarà coaccionant als representants del poble!

Per representants del poble, el regidor radical entenia els regidors.

GENT DE LLETRES

A un crític barceloní, home just en diversos aspectes, li preguntaven fa pocs dies per què tenia tanta tírria al flamant demògraf Lluís Capdevila:

—¿Que us ha fet mai res, pobre xicot?

—No, però la seva sola existència ja és una provocació.

* * *

— Voleu dir que hi caben tans empleats?

— Sí. L'únic dia que no hi caben és a fi de mes.

* * *

TANT VA EL GANDHI A LA FAM...

Fidel a les suggestions del nostre particular amic, l'aplaudit patriota senyor Pere Comes, el Mahatma Gandhi ha reprès la vaga de la fam que, amb tant èxit fa uns quants dies.

El mal exemple de Gandhi no ha trigat a tenir ressó a Catalunya. Ens informen que el concurs de reportatges que ha organitzat *Mirador* ha revelat que a Catalunya existeixen més de cent senyors inèdits que aspiren a ésser periodistes, o sigui més de cent senyors que pretenen ingressar a una professió de la qual el menys que es pot dir, és que la vaga de la fam hi està a l'ordre del dia.

O si no, que ho preguntin al radical Carballo.

Per encàrrecs de **publicitat** a **EL BE NEGRE**, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

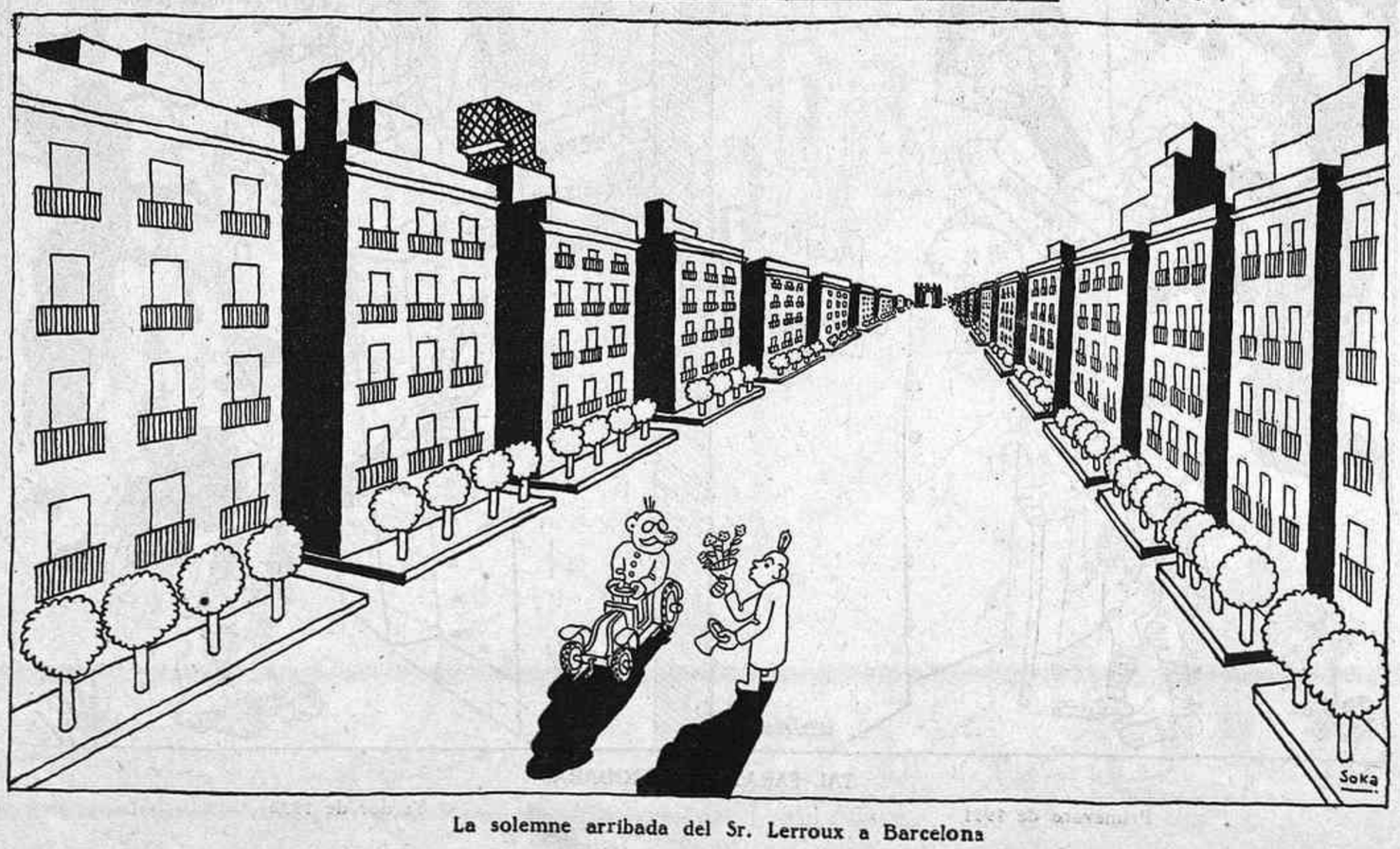

La solemne arribada del Sr. Lerroux a Barcelona

Els nostres èxits

Quan diem que EL BE NEGRE és el periòdic més ben informat del món, no ho diem perquè sí. Vegi'n si no:

Fou EL BE NEGRE el que, en el seu número de la setmana passada, quan encara no ho havia dit cap diari de Catalunya, d'Espanya, de l'Estranger ni de més lluny, va publicar la notícia que el general Barrera era a París.

Efectivament. Divendres, el governador de Barcelona declarava a la premsa que el general Barrera es trobava a la capital de França.

S'accepten felicitacions verbals i en espècies al despatx de la nostra Administració.

El Be... fasques

Joaquim Sunyer ha pintat un pom de violetes ornat amb una simbòlica llaçada republicana.

* * *

Jorquim Mir, aquest estiu—segons afirmen les seves amistats més amants d'acompanyar-lo en els seus peregrinatges pictòrics—ha arribat a fer quinze «notes» en un sol poble.

És imminent la lletra de protesta de l'«Associació de Viatjants».

* * *

En Callicó diuen que ha descobert que això dels dibuixos al llapis era una «mina».

Una mina de plom, entenemnos, estimadíssims i malpensats lectors.

* * *

El conegut aquarellista Josep Civil aquesta temporada i a la «Sala Busquets», es proposa inaugurar amb una sorollosa novetat: les aquarelles a l'aigua mineral.

* * *

A les «Galeries Laietanes» no s'entenen de feina i sembla que a darrera hora es veuran obligats a ampliar el local.

És el que deia un dels dirigents, ànima de les «Galeries Laietanes»:

—És esglaiador! Mes de cinquanta senyoretes i totes elles disposades a muntar la seva «exposicioneta» a base de quadres de flors! Aquesta gent han confós lamentablement les galeries d'art amb els jocs florals!...

EL BLOC DEL PEATÓ

Sr. Director:

Modestament em dirigeixo a vostè per a posar-lo en antecedents d'un fet que fa dies que ve fentme la vida impossible i que, vaja, així no hi vull pas continuar.

Resulta que al pis del davant on viu un servidor (un servidor pertany a l'Esquerra, i per tant és com si diguéssim un dels tants camàlics de la República, i dic camàlic perquè els de l'Esquerra i ningú més que els de l'Esquerra som els que la vàrem portar) hi viu una mena d'homenot sense cultura que llegeix «El Progreso» i es passa els dies discutint els silencis del senyor Lerroux. Però no és aquest el cas, senyor director d'EL BE NEGRE, sinó aquest altre. El senyor que llegeix «El Progreso» té una minyona murciana que no para de cantar l'«Asómate a la ventana» del matí al vespre, i és a propòsit d'això que un servidor vol formular la seva més enèrgica protesta. Ara que es concedeixen a Catalunya les seves llibertats i triomfa l'Estatut i ens sentim més catalans que mai, ¿és just que la minyona d'un «lerrouxista» insignificant ens amargui l'existència amb cançons que no són del país i que, degut al caire de la lletra, fins poden semblar una befa ignominiosa?

Què hi diu vostè, amb això? És just?

I què ha d'ésser just, home, i què ha d'ésser just!

Aprofito aquesta ocasió per a saludar-lo amb tota l'admiració republicana que em caracteritza.

Angel Puigmoltó i Passarell.
(Signat)

Resposta al senyor Angel Puigmoltó. — Senyor Puigmoltó, serenitat que aquests són uns moments de gran responsabilitat per a Catalunya. A més, vostè, avui, malgrat estar allò que en termes casolans se'n diu treient foc pels queixals, fixi's que ja «signa». Si s'esforça una mica, ja veurà com es «re-signa» i fins acaba fent el *paso* amb el *correligionario*.

(c) Ministerio de Cultura 2006

Ha estat constituïda la «Penya Josep Santpere» integrada per diversos aficionats al teatre, els quals es proposen representar tota mena d'obres, sempre i quant la moral no en surti lamentablement abonyegada.

En Santpere per la seva part diu que si necessiten un cop de mà ben donat ja saben que el tenen sempre a la seva disposició.

Murri, més que murri!...

* * *

Ja ha sortit el primer número de la revista *Teatre Català*. Just en la seva naixença, aquest setmanari presenta ja un aspecte venerable del millor to. Sembla — exactament — una d'aquelles simpàtiques publicacions que apareixien cap allà el 1888. Per tant, es pot assegurar sense por a ésser desmentits, que ni les audàcies tipogràfiques, ni la correcció gramatical, no són precisament el fort del tendre confrare.

El primer número és especialment dedicat a la necrologia. Sembla que els Ilms. Srs. Bisbes de Barcelona, Girona i Lleida s'han dignat concedir indulgències en la forma acostumada.

* * *

La Revista «Teatre Català» —diu el fullet de presentació —*confia amb la eficàcia dels valors ignorats i inèdits.*

Val més que confiïm amb això que no pas amb la venda.

* * *

Hem vist el programa oficial de la temporada del Teatre Català Romea.

Confiem que la temporada serà millor que el programa.

* * *

Diumenge es va celebrar al Talia una assamblea d'autors catalans. Un dels acords que prengueren, segons la nota oficiòsa, fou el següent:

«Terminar de manera definitiva con la política dictatorial que nos imponen los directivos de la Sociedad de Madrid y con las atribuciones adquiridas antireglamentariamente por un empleado de esta sucursal.»

Molt rebé! «Autor que mereix ésser lliure, si no li dònen, s'ho pren».

I si no, que ho digui el senyor Preses.

* * *

Divendres en Sagarra estrena la seva obra *Desitjada*.

Té la particularitat d'ésser escrita en vers i la novetat de que l'acció passa al segle XIX.

* * *

Entre les moltes obres que aquesta temporada no estrenarà el senyor Lluís Capdevila, n'hi han dues de particularment dolentes, que ja no foren estrenades pel seu autor de debò.

* * *

Tenim molt bones notícies de la tragèdia del senyor i poeta Agustí Esclasans que es titula *Capitello*.

Volem dir que cap empressari s'atrevirà a estrenar-la.

* * *

Diuen que l'Alfons Roure ja ha fet les paus amb l'empresa del Teatre Espanyol.

En canvi, el senyor Alfons Roure encara continua renyit amb la gramàtica.

* * *

I ara que parlem de la gramàtica.

En Mantua (Gastó A.-ah?-A.-Ah!) està desolat. No troba manera de collocar les seves produccions ni a l'Espanyol ni al Romea.

¿Per què no prova d'entrar a l'Ajuntament? Si diu que és radical, tothom s'ho creurà.

I, a la millor, ho és de debò, de radical.

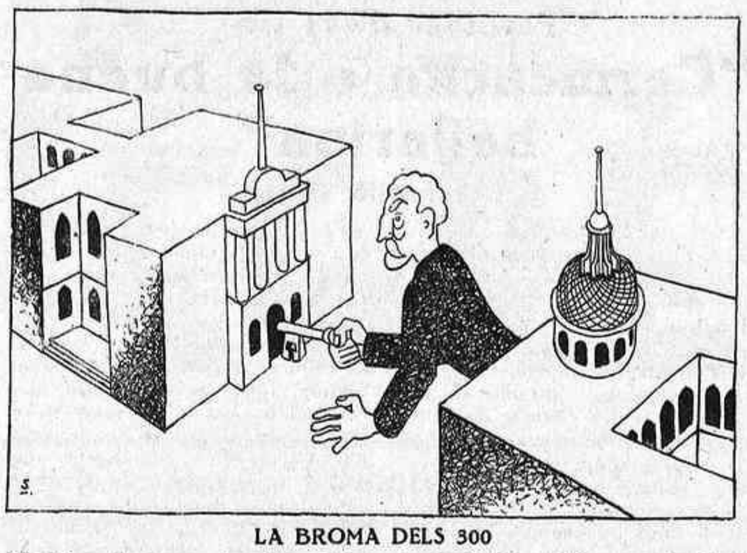

LA BROMA DELS 300

Macià. **— Bon cop de clau, defensors de la terra, bon cop de clau.**

Teatre Català Romea

Companyia VILA-DAVÍ

DIVENDRES
Inauguració de la Temporada.
ESTRENA de

DESITJADA

Poema en tres actes i en vers de

Josep M.ª de Sagarra

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevils i espectacles moderns

Primer actor i director:
JOSEP SANTPERE

AVUI I DEMÀ
últims dies de l'èxit bomba

La reina ha relliscat

Dijous: Estrena del vodevil sonor de Francesc Presas i el mtre. Pous

L'amor capgira un país

AVUI: ESTRENA AL Fantásio

de l'opereta SUPREMA

UFA

UN ESPECTACLE DE MERAVELLA

Un món d'insomni i de luxe enlluernador!

Una joia musical!

Primera i única presentació a la temporada de WILLY FRITSCH

DIVENDRES

STUDIO CINÆS

presentarà en
Sessió de Gala

l'obra mestra de
G. W. PABST
inspirada en la novel·la de Pierre Benoit

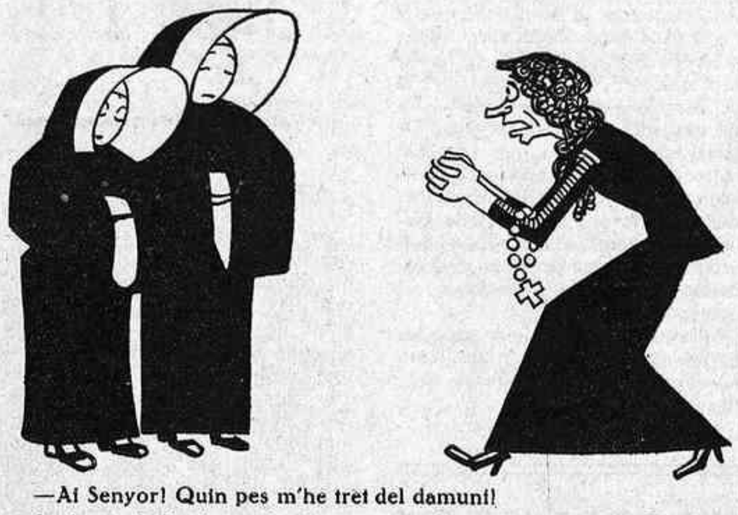

—Ai Senyor! Quin pes m'he tret del damunt!

Acabava de llegir que havien ocorregut greus successos a Dos Hermanas.

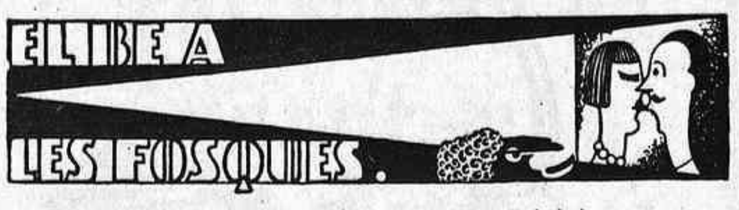

No sabem el que ens passa, però, té!, en Mojica ens comença a agradar.

* * *

Un repartiment cinematogràfic d'allò més divertit i que gustosament ens prenem la feina d'estisorar per als nostres lectors:

La heroína: El oso de miel.— El clínico de la ciudad: La serpiente pitón.—Gangster: El tigre. —Niña: El elefante pequeño.— Comediante: Mono hablador. — Otro gangster: La pantera negra. —Amigo de necesidad: El orangután. — Policía: El búfalo de agua.—Un sastre: El cocodrilo.— Señora tatuada: El lagarto avisador.

Ara vegin ¿per què a en Roberto Rey no ens li havien de donar un bon paper?

* * *

No totes les seccions cinematogràfiques dels diaris i setmanaris ofereixen les sòlides garanties de la nostra, i és amb el desig que els més escèptics lectors restin convençuts d'això, que a primera vista té tot el cursilíssim perfum d'una immodèstia, que a continuació els oferim un botó de mostra aparegut a «El Noticiero Universal» de dijous passat:

Durante la filmació de «Société girl» el boxeador Tom Moore, que tenía que fingir una pelea con James Dunn, se olvidó de que interpretaba una comedia y le metió un director tan formidable que costó un trabajo ímprobo reanimar al artista...

Quina manera de fer anar els pobres directors!... Ni que fossin de palla...

* * *

El «Miliu», malgrat la seva edat més aviat pròpia de jugar a bales i demanar racions extraordinàries de galetes, a l'hora de fer propaganda cinematogràfica s'oblida que porta pantalons curts i es despenja amb un seguit de consideracions del tot comprometedores. Ara mateix, anunciant la darrera comèdia picaresca de Maurice Chevalier i Jeanette Mac Donald, «Una hora contigo», el «Miliu» no es cansa d'opinar amb aquella irreprimible inconsciència que el caracteritza:

—Oh, és una pellícula més maca!...

D'una criatura així se'n poden esperar coses suculentes. Que un dia ens faci una recomanació sincera i entusiasta de la «guía nocturna», posem per exemple edificant.

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79681

SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pta.

Noticiaris, Reportatges i Documentals FOX

Demà, estrena de Alfombra màgica de MOVIETONE

LAS GUAYANAS

Equip sonor, R. C. A. Photophone

* * *

Charlie Chaplin ha arribat novament a Hollywood, disposat a treballar en la seva pròxima producció.

Hi ha diaris que es titllen de ben informats que ja han cuitat a escampar als quatre vents l'essència de l'argument i el picant dels trucos principals del film.

Nosaltres sobre aquest punt som infinitament més modestos. Aclarint que ni el propi Chaplin ha arribat a una conclusió definitiva, ens sembla que n'hi ha suficient.

Dit sigui, naturalment, amb tots els respectes per a la fantasia dels nostres estimats collegues.

* * *

Aacba de publicar-se un llibre titulat «Vida privada de Greta Garbo».

Amb aquesta són cinc les vides que suscita la genialíssima actriu sueca.

Aviat, doncs, podrà enorgullir-se de posseir tantes vides com els gats.

* * *

«Metro Goldwyn» ha rebaixat en un trenta-i-cinc per cent el sou de les seves «estrelles».

Un dels «escollits» sembla que és l'«impassible» Buster Keaton.

Tanmateix, quines ganes de buscar les pessigolles a la gent!

* * *

Al Capitol varen fer, després d'una gran propaganda, «Al Capone», un film de gangsters, deien, emocionant. El públic, que no veia enlloc l'emoció, va armar un escàndol tan gran que van haver d'anar-hi els guàrdies d'assalt a collaborar amb els policies de la pantalla i treure els espectadors a cops de porra.

L'endemà «Al Capone» desapareixia de la pantalla i era anunciat un film titulat «Mercado de escàndalo».

—Té—deia un que hi havia anat el dia abans—, aquesta gent del cinema amb tot fan negoci; ara es venen l'escàndol d'ahir.

I el bo és que «Mercado de escándalo» es un film que està força bé.

Basat en les lluites que hi ha als Estats Units entre els diaris per veure qui portarà coses més sensacionals, «Mercado de escándalo» ens mostra que els Pics i Pons americans fan suar als Marius Aguilars, igualment americans, i els Màrius Aguilars americans fan treballar els Paquets Madrid americans. El que no s'hi veu és cap Paquet Madrid americà incautant-se de cap «Debate» americà.

* * *

És difícil de saber si Maurice Chevalier ens explica «Una hora contigo», o bé si és l'espectador que veu el film. El cert és que, sigui com sigui, els marits que enganyen la dona troben en el film una pila d'excuses per seguir enganyant-la i seguir enganyant-la d'una manera més perfecta i sense dolor. Les senyores que enganyen els seus marits poden trobar-hi també una sèrie d'ensenyaments ben útils. Els marits que no enganyen la dona i les mullers que no enganyen el marit, és a dir, aquells espectadors que no hi van a classe, encara s'hi diverteixen.

El nostre fulletó

¿ . . . . . ?

Novel·la

CAPITOL VII

(*IV de la sèrie autèntica*)

EL MISTERI ES PRECISA

(Vegi's la nota que publiquem al final de la pàgina 4)

L'inspector Cabanilles féu l'ullet a donya Gertrudis i digué al vigilant que el precedís, advertint-li que solament un cop, i enacara al Maricel Park, li havia fallat la punteria.

Baixaren, i en ésser al carrer se'ls atansà un individu:

—L'inspector Cabanilles?

—El senyor Soler?

Sense dir res, l'individu allargà una carta al policia. Aquest, però, amb la carta agafà la mà, i repetí:

—El senyor Soler?

—Sí, el senyor Soler.

Ràpidament, l'inspector li acarà una làmpara elèctrica de butxaca.

—Impostor!—cridà—.¿Com dieu que sou el senyor Soler, si no us assembleu en res als dos cadàvers del senyor Soler que tinc a dalt?

—El meu oncle és mort? No pot ésser! Si m'acaba de donar aquesta carta per vostè!

—Ah, sou el seu nebot— ¡*Queda usted detenido*!

La sorpresa féu que Cabanilles deixés anar la mà del detingut per cercar les manilles que tenia a la butxaca. Però en sentir-se lliure, encara que detingut, el nebot del senyor Soler apretà a córrer. No en va el seu difunt pare s'havia queixat sempre de la seva desobediència i li havia augurat les més negres dissorts. De moment, aquesta desobediència li proporcionava la llibertat.

L'inspector Cabanilles es quedà amb un pam de nas i amb la carta als dits. Quan tingué esma d'una cosa i de l'altra, el fugitiu qui sap on era.

El detectiu, decepcionat, es mirà la carta, però no la veié perquè era fosc, i tornà a pujar al pis per llegir-la. Però el pis també era fosc. S'estranyà que donya Gertrudis hagués apagat el llum; s'estranyà més encara de sentir el respir pausat de donya Gertrudis com si dormís, i palpà la paret per girar la clau de l'interruptor.

L'interruptor era humit!

L'inspector encengué ràpidament el llum i es mirà la mà: la tenia bruta de sang! Mirà al voltant seu. Donya Gertrudis dormia, en efecte; però dormia lligada i amb un mocador damunt la cara. Una olor intensa de cloroform indicà a l'hàbil policia que la dispesera havia estat cloroformitzada. El procés inductiu era senzill: donya Gertrudis no s'hauria adormit tota sola amb dos cadàvers, i qui sap si amb dos crims al pis; tampoc no s'hauria lligat ni menys s'hauria perfumat amb cloroform. Però donava la rara coincidència que el cloroform fa dormir i que donya Gertrudis estava adormida; era doncs, evident, que donya Gertrudis estava cloroformitzada. Això, el detectiu ho veié immediatament, i va córrer per auxiliar-la. Li tragué el mocador de la cara, la deslligà i la va ajeure damunt d'un sofà *ad hoc*; li afluixà el vestit tot apartant modestament la mirada i aviat donya Gertrudis féu un sospir profund, esternudà i digué:

—El diari... el diari!

—Sí, senyora; demà tot això ho llegirà al diari.

—No!

—Senyora, la premsa és la premsa, i els serveis de la policia són els serveis de la policia!

—No! No és el diari de demà—aconseguí dir donya Gertrudis, mig sufocada—. El diari... passat!

I es desmaià.

—El diari passat... — murmurà l'inspector.

I aleshores recordà un número endarrerit d'«El Día Gráfico» que havia estat fullejant, i anà a veure si el trobava per fer vent a donya Gertrudis. Però el diari havia desaparegut. Calgué retornar donya Gertrudis amb un flascó de sals a falta de cosa millor. Quan hagué tornat en si l'inspector se la mirà com aquell qui diu:

—I bé, què?

—Quan vostè m'ha deixat sola —explicà—m'ha agafat por i me n'he vingut ací per esperar-lo, i, per passar el temps anava a agafar aquell diari que vostè llegia quan, de sobte, m'he sentit agafada per darrera. De moment, creia que era vostè que feia broma—i la dispesera dirigí una llànguida mirada al galan policia—. Però tot seguit he vist que no era broma, perquè em lligaven i he volgut cridar. Aleshores un mocador moll m'ha tapat la boca, he sentit una olor forta d'hospital i he perdut els sentits. Només sentia unes veus i uns sorolls.

—I les veus? ¿Què deien les veus?

—Les veus...

—Sí, recordi, les veus, les veus parlaven, no?

—Sí; les veus parlaven... parlaven...

—Recordi, ¿què parlaven les veus?

—Sí, una deia...

—Què deia?

—Deia... no, no era aquesta la que deia, era l'altra. Deia... «el diari, cerca el diari».

—I l'altra?

—L'altra no deia res.

—*Maldición*!

—Després he sentit com remenaven papers...

—Però ¿deia la veu «cerca el diari» o «cerca al diari»?

—Potser deia cerca al diari.

—Aleshores el soroll de papers era que cercaven «al diari» i no «el diari»! On és el diari?

L'inspector i donya Gertrudis cercaern per tota l'habitació. El diari havia desaparegut!

—Això—digué Cabanilles—, és que no han trobat el que cercaven i se l'han endut. I jo que he tingut l'exemplar als dits! ¿De quin dia era el diari?

—Oh! Era molt vell; era... ui! ja no me'n recordo. El portà un dispeser que havia tingut, fa anys, que l'havia portat perquè hi sortia un conegut seu de molta influència.

—Quants anys? Recordi.

—No... no ho sé; molts.

—Recordi, senyora, recordi.

—Sí! era...

Però l'inspector Cabanilles li posà la mà la braç perquè callés. En veu baixa afegí:

—Parli, però no digui una paraula de veritat. He sentit un soroll i vaig a veure.

I de puntetes es dirigí a una porta tancada, mentre donya Gertrudis deia:

—Sí, era per allà l'any 1917, sap? pel juliol del 1917.

L'inspector Cabanilles obrí sobtadament la porta i un gat negre sortí majestuosament.

—És de vostè?

—No; no l'havia vist mai!

—Aleshores és mal senyal. Continuï. Però esperi—digué—. Jo, quan he sortit, he sortit per alguna cosa, no?

—Sí; el vigilant l'ha vingut a cercar; el senyor Soler...

—Ah, sí, la carta!

I, treient-se la carta de la butxaca, l'obrí. A dintre hi havia un retall de diari, del qual havia estat tallat un fragment rectangular.

—Ja el tinc!

—Què, el diari?

—Sí, el diari!

I aleshores recordà que mentre recorria el número d'«El Día Gráfico» desaparegut s'havia vist *a través d'una pàgina* el dit xic de la mà dreta. A l'exemplar hi mancava un retall com el fragment que ara tenia als dits. Aleshores...

Però, pensà tot segut, no pot ésser el mateix, perquè mentre el nebot del senyor Soler em donava aquest retall, els assaltants de donya Gertrudis s'enduien el diari. La seva cara s'enfosquí, passà l'índex pel forat rectangular i digué:

—No, no ho tinc, encara. ¿Per què no m'ho deia, que aquest diari era tan important?

—Si no ho sabia!

—Doncs, miri; m'han fet sortir per prendre-me'l. Caldrà cercar-lo a l'administració d'«El Día Gráfico». De quin día era? Ara ja pot parlar.

—El dia no el sé; però al davant hi havia el senyor Pich i un senyor de bigotis amb el general Barrera.

—*Maldición*!—no el trobarem pas.

—Per què?

—Perquè «El Día Gráfico» ha estat sempre republicà! Caldrà cercar per un altre cantó. Anemhi.

I l'inspector Cabanilles es dirigí al dormitori per examinar els cadàvers. Obrí la porta i féu un pas endarrera:

Els cadàvers havien desaparegut!!!

—Ara sí—reflexionà el gran detectiu—, ara sí que l'hem feta bona. Què cal cercar? ¿Els cadàvers del senyor Soler? ¿El senyor Soler? Els documents desapareguts? «El Día Gráfico» desaparegut? ¿El retall desaparegut d'«El Día Gráfico»? Potser que ho cerquéssim tot, i un cop trobat, triéssim.

(*Seguirà en el pròxim número.*)

(c) Ministerio de Cultura 2006

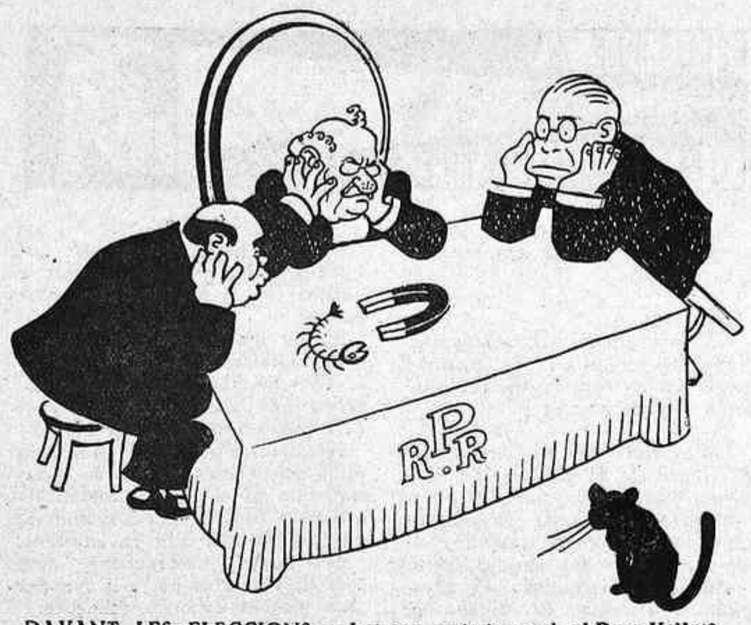

DAVANT LES ELECCIONS — I si ens uníssim amb el Pare Vallet?

Paròdies d'«El Be»

"Carmencita o la buena bailarina"

per Sebastià Gasch

Ara que *Carmencita Rodriguez Panameño* es troba novament ací després de la seva brillant tournée per Nova York, Honolulú, París i Montevideo ens sembla de la millor oportunitat assabentar els nostres lectors de la vida i miracles de la que avui tenim l'honor de presentar als nostres apreciats lectors. *Carmencita*, que dijous vinent ballarà a l'escenari del Còmic, començà a familiaritzar-se amb les castanyoles i la coreografia al Circ Barcelonès en aquella època que a Barcelona el *music-hall* tot just començava a dibuixar-se damunt les taules de cal *Juanito Eldorado* i sota els taulells de cal «Manquet». Llavors *Carmencita* tenia quinze anys, un cos d'àmfora grega i un pentinat barri de Triana *pur sang*. En el «Córdoba» tenia moments que només l'art personalíssim de l'Escudero ens n'ha velat més tard l'admiració. Més que ballar *Carmencita* mastegava la dansa, la convertia en un *chewing-goom* coreogràfic infinitament suggestiu, se la ficava a la butxaca. Durant els descans, amb un clavell encès de sang als llavis — sang de *toro* de *corrida* de *beneficència* — ens feia passar al seu *camerino* i ens refeia el nus de la corbata. En aquell moment era quan *Carmencita* esdevenia la *Carmencita* dels gran èxits de Nova York, Honolulú, París i Montevideo, la *Carmencita* del cos de sèrpent, ulls fibladors i cames auto-rubricadores de la corba dringant copsant i tivant de la dansa.

L'art coreogràfic sempre s'ha caracteritzat per una manifesta fecunditat de practicants, car, jo encar em recordo de les primeres representacions dels *Siete Méndez* a «El Dorado» de la Plaça de Catalunya entre els quals, malgrat tractar-se d'una família d'acròbates, netament acròbates, també hi havia un *Méndez* que ballava unes *jotas* que deien «balla'm!»

«La Carmencita» dels començaments

Això no obstant, cal asenyalar la frescor i el dinamisme i la raríssima qualitat de *Carmencita Rodriguez Panameño* en la seva manera de «dir-nos» la dansa. Es en aquest estat de coses que es produeix aquella atmosfera de genialitat que emboira d'un nimbe daurat les reaccions coreogràfiques més nímies. Insignificàncies (?) de l'art aquestes que sols «encaixa» l'ull finament sensible de l'espectador durant aquest llarg «round» que és una peça de ball espanyol, «rounds» aquests que, Weymoking i Haffstand en el seu «Assaig sobre music-hall espanyol» remarquen amb tanta justesa.

Ara *Carmencita o la buena bailarina*, com li deien al Parallel, ha vingut a Barcelona una mica agafada a aquest esquer de la parella ideal que en Tomàs, en Josep M.ª Planes i jo fa temps que vàrem tirar i anem tirant des de les pàgines de *Mirador*. No em crec amb el bagatge de coneixements suficients per a desenganyar-la del tot en aquest aspecte per bé que no em sembla aquesta la seva especialitat. *Carmencita* ha vingut al món per a fer parlar les castanyoles ni més ni menys com els ventríloc han vingut al món per a fer parlar els altres.

SEBASTIÀ GASCH

Els darrers senyors als quals llurs idees religioses no els permeten continuar a Acció Catalana, en el moment d'abandonar el que fou partit dels seus amors. *Es una foto "BE Negre"*

ovelles esgarriades

Exageracions

La gent d'Acció Catalana no s'estan de res per tal de guanyar-se les simpaties de l'Esquerra. Vegeu, si no, aquest fragment de la ressenya de l'arribada del senyor Azaña, apareguda a «La Publicitat» del 27 de setembre:

Finalment, a un quart d'onze, va arribar el President de la Generalitat, senyor Francesc Macià, amb la seva distingida filla Maria, que en aquells moments cobria ja tot l'itinerari, amb una ovació imponent i amb crits d'entusiasme.

Malgrat tots els respectes i simpaties que ens mereix la distingida filla del senyor Macià, no hauríem sospitat mai que *ella sola* cobrís tot un itinerari—que comprenia des de l'estació de França a la Plaça de la República—, *amb una ovació imponent i crits d'entusiasme.*

Aquestes noies modernes!...

Fins a Guinea ja el coneixeu»

«El Defensor de Guinea», periòdic bi-setmanal, està molt enfadat amb els reportatges que en Paquet Madrid va fer d'aquell país, i li dedica uns versos que acaben així:

Aquí hay un Juez de Instrucción
que en su criminal delirio
le dió el más feroz martirio
a un moreno de Annobón.

Terror me da el recordarlo,
porque ni el mismo Satán
denotara más afán
ni podría superarlo.

¿Sabéis en qué consistió
el tormento que le dió,
que haría temblar al Cid?

Pues con instintos salvajes
¡¡le leyó los reportajes
que escribe Paco Madrid!!...

És clar que al Paquito sempre li quedarà el recurs de respondre que la guinea, quan no les pot heure, diu que són verdes.

Arrastrar» i «Arrostrar»¡

«El Progreso», aprofitant l'estada del senyor Lerroux a Barcelona, va sortir diumenge i publicà un article del qual extreiem el seguent paràgraf:

El Sr. Lerroux ha venido a esta ciudad, que sabe de las aportaciones que hizo a la democracia quien por la democracia la «arrastró» todo.

Trobem que els radicals són els menys indicats per a explicar aquestes cosotes de llur *caudillo*.

Perill!

El recrític Sebastià Gasch diu a «La Publicitat», pàg. 5, dia 28 setembre 1932:

«La seva matèria posseeix un ritme vital, poderós que travessa de cap a cap la tela i que s'emporta brutalment l'espectador que es veu subjugat per una força abassegadora.»

Avui mateix escrivim a l'alcalde perquè mani posar un cartell a les obres d'en Villà, que digui: «Perill de mort».

La veritat a Breda

El *Ciero* publicava en la seva secció «De sociedad», la nota següent:

En la pintoresca población de Breda se han celebrado varios concursos de tennis en los que han tomado parte notables jugadores de la localidad y forasteros.

El bonic del cas és que a Breda no hi ha cap camp de tennis, perquè en el que hi havia, el cafeter ja fa mesos que hi va plantar patates.

El corresponsal de Breda deu haver confós el tennis amb el joc de l'*oca*.

Germans d'Ibèria

Les nostres relacions amb "Gutiérrez"

Amb un retard propi de la lamentable desorganització que és la característica d'aquesta casa, ens assabentem avui, diumenge, dia 2 d'octubre, que el nostre confrare madrileny *Gutiérrez*, en el seu número corresponent al 3 de setembre, ens dedicava la seva secció de *Dirección General de Cuentas Atrasadas* que administra *El Jefe del Negociado de Incobrables*, senyor Gutiérrez. L'escrit va adreçat al *Excelentísimo Señor Director de* EL BE NEGRE, i comença així:

En el semanario EL BE NEGRE, *que V. E. con tanto acierto dirige, aparece una caricatura verdaderamente graciosa, referente a esta revista de mi digno cargo.*

Las bromas que el Jefe que suscribe se ha permitido dirigir al Estatuto de Cataluña y a la minoría catalanista, en cuyo seno cuenta con buenos y admirados amigos, lo colocan en estos momentos pasionales frente a EL BE NEGRE. *No obstante la hidalguía que, como fuego fatuo, luce en el extremo del único cabello del infrascrito funcionario, le lleva a reconocer la calidad del enemigo que tiene enfrente, porque además de hidalgo es justo proclamar las excelencias de* EL BE NEGRE, *semanario humorístico escrito en catalán y rebosante de sátira fina.*

Con mucha ironía nos llaman «gente amiga». Puede, sin sorna, llamárnoslo también. Porque hemos sido siempre amigos de Cataluña; nos metemos con el Estatuto en la seguridad de que laboramos así por la cordialidad entre los catalanes y el resto de los españoles. Todo es según el cristal..., y para nosotros los estatutistas llevan gafas negras. Pero, en fin, a pesar de nuestros esfuerzos y de las enmiendas de Royo Villanova, el Estatuto se aprueba.

A continuació, el senyor Gutiérrez explica que, després de la «sanjurjada», ells també s'han posat al costat del Govern, que durant la Dictadura foren molt perseguits i, abans d'acabar, se'ns presenta impúdicament com el protagonista d'aquella anècdota de l'ex-rei Alfonso (—*Victoria, friele un par de huevos a Fulano*) que aquí hem sentit atribuïda al senyor Méndez Vigo i a 434 senyors més.

És igual. Passem un vel generós sobre aquest nou i trist testimoni de la infinita vanitat humana, i adrecem una mirada benvolent sobre aquest paràgraf final, del qual, el menys que podem dir, és que presenta una simpàtica suggestió:

Pronto será aprobado el Estatuto, y para entonces los muchachos de esta revista, que son más buenos que el pan, invitan a sus colegas de EL BE NEGRE *a unas sopas de ajo arriero y unos corderos asados en el mesón de «El Segoviano». ¿Hace? Y nada de tomar la vida en serio.*

Lo que os advierto, excelentísimo señor, por si queréis asistir.

L'Estatut ja està aprovat i, per tant, la «conllevantíssima» invitació de *Gutiérrez* ens arriba amb una oportunitat impròpia del seu aparent retard. Ara que ja han passat els dies passionals, direm que, encara que no haguessin passat, un àpat a cal «Segoviano» sempre serà observat per la gent d'aquesta casa amb una atenció preferent. Oi més si la companyia és tan amable dintre l'adversitat (adversitat, d'adversaris.—*N. del T.*), com la que ens ofereixen els aguts companys de *Gutiérrez*. Aquesta invitació arriba en un moment d'una innegable oportunitat, que sería antipatriòtic menysprear; volem dir que l'arribada dels redactors d'EL BE NEGRE a l'estació d'Atocha oferirà al noble poble de Madrid l'ocasió de *tornar* a Catalunya la recepció que el de Barcelona féu a Espanya en la persona del Cap del Govern. De totes maneres, com que ens fem càrrec de les dificultats de l'organització d'un acte d'aquesta mena, advertim als confrares de *Gutiérrez* que amb una modesta multitud de 350.000 persones ens donarem per satisfets, nosaltres i el país que representem.

I després de l'anyell de cal «Segoviano», vindrà la botifarra amb rovellons del «Canari de la Garriga»...

Entesos, senyor Gutiérrez?

INEXPLICABLE!

En Manuel Santamaria ha estat la primera personna de Barcelona que ha anat a complimentar el senyor Lerroux.

Vistes les actuals circumstàncies, francament, no comprenem aquest zel.

Notes de Societat

El senyor Giralt es fa cada dia la higiene íntima amb Giraldose.

Les tanguistes del cabaret «Hollywood», també. El senyor Giralt la proporciona a l'una i a les altres.

* * *

En Lerroux ha estat obsequiat amb un banquet al restaurant de Sant Sebastià.

És la primera vegada que els radicals s'han quedat amb gana.

* * *

En Sebastià Gasch diu que la parella ideal són uns mitjons «Moltfort's».

* * *

Joan Puig i Ferreter, després de la publicació fotogràfica de què l'han fet objecte «Mirador», s'ha vist obligat a declarar que usa depilatori «Madeleine Rouge» (200 francs, flascó).

Miracles, no!

Sota aquest títol revelador, el senyor Cambó ha publicat un article a *La Veu de Catalunya*, datat, com tots els seus, des de Bèrgam.

No cal estranyar, doncs, que ja hi hagi qui comenci a dir que el senyor Cambó és la patum de Bèrgam.

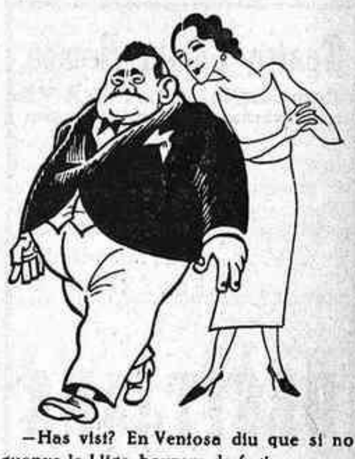

—Has vist? En Ventosa diu que si no guanya la Lliga haurem de fugir.
—Doncs ja pots fer les maletes.

Els enemics d'"El Be Negre" són els nostres enemics

Hem vist nombrosos ex-setmanaris i setmanaris en camí d'ex que ens ataquen perquè els fem la propaganda contestant-los. *El Be Negre* té per norma, de la qual no se n'apartarà ni un llapis, com diu el senyor Pich i Pon, no contestar més que els elogis, i encara no cal que se'n fiin massa.

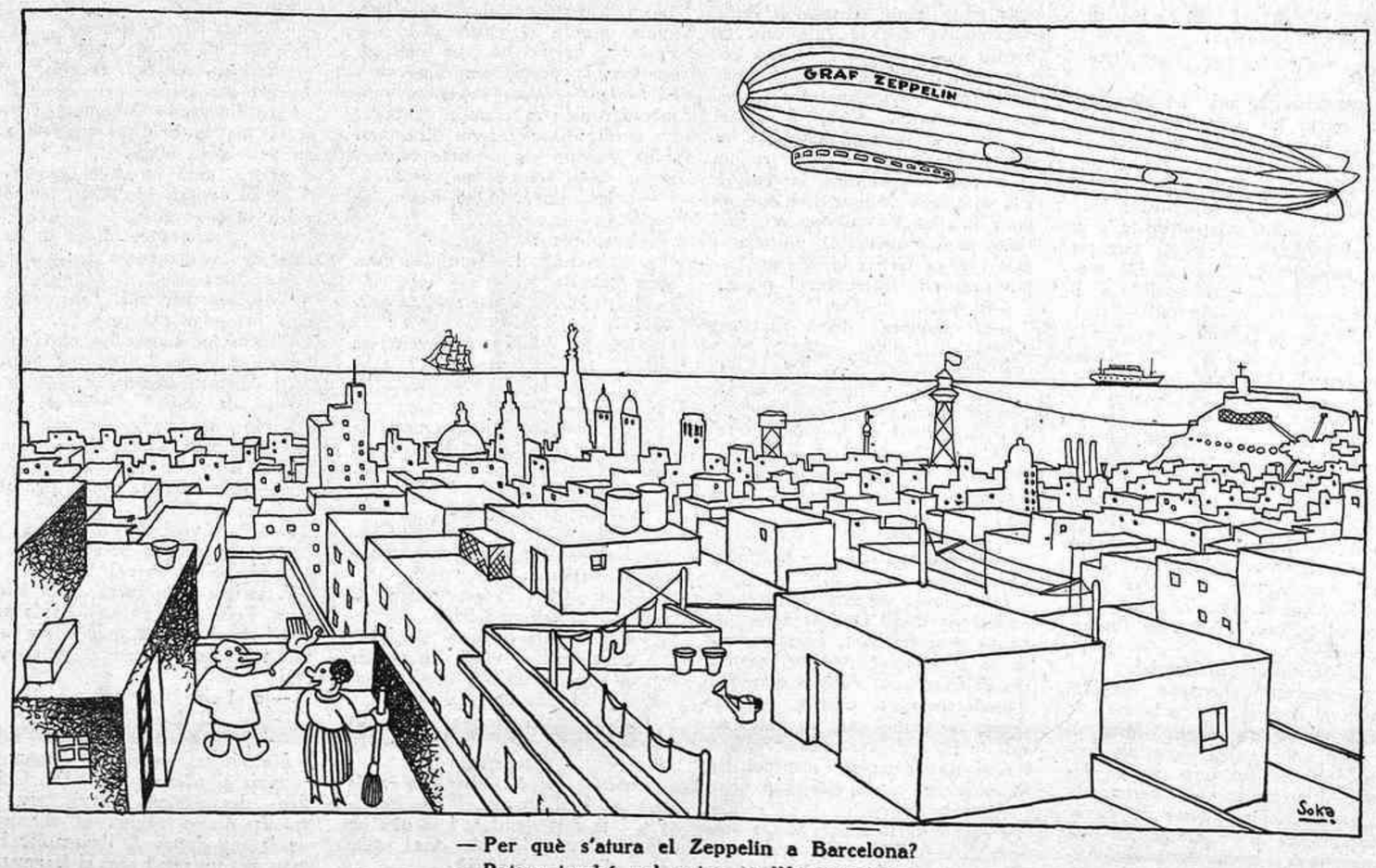

— Per què s'atura el Zeppelin a Barcelona?
— Potser també vol entrar a l'Ajuntament.

La nostra novel·la

¿Caldrà que repetim, per a ús dels nostres lectors—exclusiu dels nostres lectors—tot el capítol segon d'aquesta verídica novella, portada per viaranys erronis per un maligne personatge?

No, no caldrà, perquè els nostres lectors se saben de memòria aquells dos sensacionals capítols; però per si algun que aleshores no ho era—no sensacional, ni capítol, sinó lector—, ho és des d'ara, i perquè les coses, dintre de l'inevitable misteri, quedin més clares, resumirem la situació:

En la foscor de la nit sona un tret. Quan s'encén el llum es troben dos cadàvers. Donya Gertrudis identifica els cadàvers davant l'inspector Cabanilles, i tots dos són del senyor Soler, el seu dispeser. En aquell moment precís, però el vigilant puja i anuncia a l'inspector que el senyor Soler és a baix i que pregunta per ell. Des d'aquest precís moment, la mà diabòlica del senyor Soler ho havia enredat tot. Caldrà, doncs, que tornem enrrera.

NAGSA.—Casanova, 212-214.—Barcelona

REDACCIÓ: Carrer de Casanova, 212
ADMINISTRACIÓ: Rda. de St Pere, 3.

(c) Ministerio de Cultura 2006